

TAVASZ

Világvégi karámokból
hajtanak már a gulyások,
terelgető karikásuk
csillagfúvó, nehéz fák:
kezük alatt Nap bikája!
zöld hegyeken forgolódik
tűz a lába,
vad vizeken, lapályokon
csorgós nyála.
Áll a sugaras mezőkben
és fényes tócsákat vizek.

SIPOS ÁRON

KÖRBENÉZVE

Kisemmizett, örökbehagyott szerelmek között élek,
hordom magammal emlékeiket
mint börtönlakók a zárok kattanasait
és kezem melegével,
agyam jégcsapjain
próbáltam élet s halál közt tartani őket.

Átlátszó, kocsonyás polipok, mióta élek.
Ökölcsapások, család,
gyár, jog, és . . . területi követelések.

Vízbe fúlt, kötéltelen szigonyok mióta élek.
Szerelem, közösség, harag . . . lerészegedések.

Az apám a sárba nemzett, meg a havasok közé
asztán elment,
hadd vívjam egyedül harcom, ha van
s ha nincs, tanácstalan, cinkos mosolyok között
legyek kitarított, diszkrét nevetésű szajha,
egy nemzet szoknyája alá leső.

Lassan húszéves leszek,
ami a bőrt s a körmöket illeti
s túl az ezrediken, a véshetetlen redők után.
Körbenézve pár ember maradt
megpróbálni, bevallani
smink és megkövesedett festék alatt
mi volt a kép.

Kisemmizett, örökbehagyott szerelmek között élek,
hordom magammal emlékeiket
mint börtönlakók a záruk kattanasait
és kezem melegével,
agyam jégcsapjain
próbálok élet s halál közt tartani őket.

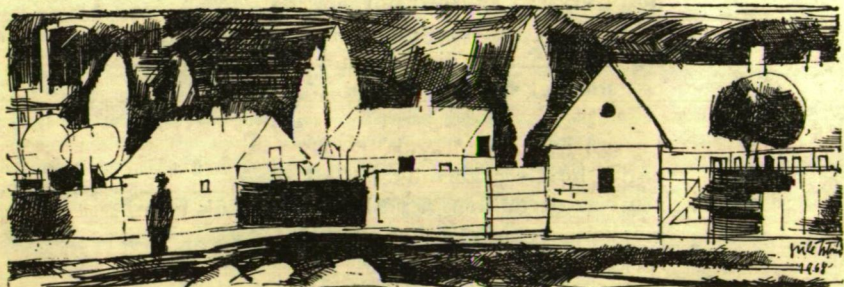
HÉTSZER LEZÁRT KOPORSÓBA

Mint érett, gennyes seb
kifakad a nyár;
az éjszakában csak ez a cigaretta parázsol
s vizslaszemem két golyója.

Jön az esős évszak
és rög alá kerül hétszer lezárt koporsóba
ez a fényességes Nap;
Elindulásunk — emberek!

A becsülethozó záporok megint késnek
s a kevésbé fontolt égzengések
nappallá tett éjszakáit
ma kijátsszák ellenünk,

s már tengernyi sztyeppék
vízért sikoltó növénykéi lettünk,
száradó földdarab
egy locsolt részén a Földnek.

SÜLE ISTVÁN RAJZA